

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4611/06
17.07.2008. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из БиХ, против туженог Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе, Управе за кадрове број 2755-20 од 09.05.2006. године, у правној ствари издавања уверења о радном стажу, у нејавној седници већа одржаној дана 17.07.2008. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

У тужби коју је поднео овом суду тужилац сматра да је повређен закон на његову штету када му је стаж признат до 22.09.1991. године, уместо до 21. или 22.03.1992. године, до када је вршио професионалну војну службу, мада нема тренутно доказе којима би поткрепио ове тврдње. Наводећи да сматра да се ради о грешци у месецу и години, имајући у виду да је другим војним лицима из бивше ЈНА достављено уверење са тачним подацима о радном стажу, предлаже да суд уважи тужбу.

У поступку претходног испитивања поднете тужбе Врховни суд Србије је нашао да тужбу треба одбацити као недопуштену.

Одредбом члана 161. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97), прописано је да органи издају уверење, односно друге исправе (сертификате, потврде и др), о чињеницама о којима воде службену евиденцију, а одредбом става 2. истог члана уверења и друге исправе о чињеницама о којима се води службена евиденција морају се издавати сагласно подацима из службене евиденције, јер такво уверење, односно друге исправе имају значај јавне исправе.

У конкретном случају из списка предмета види се да је тужилац поднео туженом органу преко Министарства иностраних послова БиХ дана 02.12.2005. године молбу за издавање решења о радном стажу, који му је неопходан ради доказивања радног стажа и остваривања припадајућих права по том основу у БиХ и да је тужени орган донео оспорено решење о укупно оствареном пензијском стажу тужиоца за време професионалне службе, за период од 16.02.1990. до 22.09.1991. године, на основу података који се воде у службеној односно персоналној евиденцији. Полазећи од изнетог, Врховни суд Србије налази да је тужени орган оспореним решењем само потврдио одређене чињенице о којима води службену евиденцију у смислу члана 161. став 1. Закона о општем управном поступку, при чему није решавао о било каквом праву или обавези тужиоца. Због тога, оспорено решење, према правном схватању Врховног суда Србије, нема карактер управног акта какав има у виду одредба члана 6. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96).

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, на основу члана 28. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву овог решења.

Суд је ценио наводе тужбе из којих произлази да тужилац није задовољан садржајем односно подацима о укупно оствареном пензијском стажу за време професионалне службе, па налази да ови наводи, као ни погрешно дата поука у оспореном решењу о праву на управни спор, нису од утицаја на другачију одлуку. Ово из разлога што је одредбом члана 161. став 5. Закона о општем управном поступку прописано да, ако странка на основу доказа којима располаже сматра да уверење, односно друга исправа о чињеницама о којима се води службена евиденција није издата у складу са подацима из те евиденције, може захтевати измену или издавање новог уверења, односно друге исправе, а орган је дужан да донесе посебно решење ако одбије захтев странке да јој измени или изда ново уверење, односно другу исправу, у ком случају такво решење има карактер одлуке донете у управној ствари односно карактер управног акта, са правом судске заштите у управном спору.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 17.07.2008. године, У. 4611/06

Записничар, Председник већа-судија,

Радојка Маринковић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић
МБ